

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

ג'יו"ל מסי' 786
פרשת ישלח תשפ"ג

שבת	השבת	השבת	השבת
17:52	17:15	16:00	יחזקים
17:49	17:16	16:16	הל-אביב
17:49	17:14	16:07	חפץ
17:53	17:17	16:19	באר שבע

דבר ראש הישיבה

תוכנית ב'

ליהודי אסור לוותר על הכל • גם אם ראית שאינך מצליח להציל את שני המחנות • תשאיר לפחות מחנה אחד • אסור ליפול ליאוש • תעבוד את ה' בכל מצב • וזו סגולה להציל את הכל!

ומתרגשים מכל הקשיים וממשיכים לעבוד בתמימות ופשיטות.

אדם שאינו מתיימש לגמרי ועושה כל שביכולתו, זה מראה שהוא יודע שזה רצון ה' והוא מוכן ומזומן לעבוד את ה' כפי רצונו. זו גם סגולה שיזכה על ידי כך שיישאר לו המחנה הנשאר לפליטה, ולפעמים אף ירוויח את כל המחנות ולא ייפול כלל, אך אם יתעקש בשלו יכול על ידי כך להפסיד גם את מעט הטוב שיכול היה לזכות.

וכך רואים אצל יעקב, שלבסוף כל המחנות נשאר ולא נפגע אף אחד, וזה מכיוון שיעקב התרצה לעבוד את ה' כרצונו יתברך. גם אנו צריכים ללמוד מכך לעבוד את ה' כפי מה שמסובב עימנו, כי העיקר זה לעבוד את ה' כרצונו.

ובא בפרשתנו שיעקב אמר: "אם יבוא עשו אל המחנה האחת והכהו – והיה המחנה הנשאר לפליטה".

מדברים אלו אנו למדים יסוד חשוב מאוד בעבודת השם: גם אם אין לאדם עצה שלמה בעבודת ה', הוא רואה שאינו מצליח להציל את כל המחנה שלו ולעשות את רצון השם בשלמות, צריכים על כל פנים להתנהג באופן שיישאר מחנה לפליטה.

דוגמה טובה לכך היא דברי רבינו שאמר שיש הבדל בין אדם שאוכל "דבר-אחר" והשומן נוזל על הזקן שלו (דהיינו שאוכל בתאוות אכילה), לבין אחד שאוכל "דבר-אחר" והשומן לא נוזל על זקנו, כי גם בעת נפילה או ירידה צריכים להשאיר את המחנה הנשאר לפליטה, ולעולם לא לוותר על הכל אלא תמיד להשאיר לפחות משהו לפליטה לקדושה. וגם בעניין התפילה כותב רבינו שגם אם יש לאדם מחשבות זרות בעת תפילה, לא ייפול לייאוש גמור ולא יכוון גם בשאר התפילה, אדרבא יתאמץ לכוון מה שביכולתו בבחינת המחנה הנשאר שיהיה לפליטה.

בכל מצב, בכל תרחיש

לפני שנים נסענו כמה אברכים ביום שישי ואחד האברכים אמר לי שיש לו צער מכיון שלא הספיק לומר שתיים מקרא ואחד תרגום. לאחר מכן פנה אליי שוב ואמר שהוא התחזק מאד, כי בדיק ראה בספרו של הבעל שם טוב שכותב שלפעמים ה' מסובב עם האדם שיעבוד אותו בעסקי חול, כגון שצריך לנסוע וכו'.

כי לפעמים אין ברירה וצריכים לבטל גם תורה ותפילה, ולכן צריכים לדעת לעבוד את ה' בכל האופנים, כי אפשר להגיע לדבקות בקדוש ברוך הוא גם שלא עוסקים בתורה ותפילה ולייחד ייחודים, כי ה' יתברך נמצא בכל מקום, ובכל מקום אפשר לדבק בו, כי כך רצון ה' שנעבוד אותו בכל המצבים גם כשקשה יותר. וכן מובא הרבה בכתבי רבינו שצריכים לעבוד את ה' כרצונו יתברך, כפי מה שה' מסובב לטובה.

ולכן אם נחלק את הזמן באופן הנכון ומתי שצריכים עוסקים גם בשאר עניינים, כגון בצרכי ציבור וזיכוי הרבים או שעוסק בדברי חולין בבחינת ביטולה זהו קיומה, ודאי שאם זה רצון ה' לא מפסידים מכך, ואדרבא זוכים לבסוף גם לשתי המחנות.

נסיים במה שמובא בשם הבעל שם טוב שצריכים מאד להתרחק מהחומרות היתרות, כי לפעמים מריבוי החומרות שהאדם מחמיר על עצמו – נופל ואינו עושה אחר כך כלל, ולא מצליח ליישם את היסוד הזה שלמדנו מיעקב אבינו, שגם אם לא מצליחים את הכל יש להתרצות במה שיש.

האב מצפה שהילדים ישבו יפה ולא יזוזו וישירו, אבל הילדים זזים וקופצים. או שבזמן הקידוש הילד התחיל לבכות ושמעו את הבכיות של הילד יותר מהקידוש...

שתי המחנות נשארו

היסוד הזה מובא באריכות בליקוטי הלכות (ראש חודש ו', נ"ב), ונצטט שורה מלשונו: "שיקבע בלבו שאיך שיהיה, אף על פי כן אני חזק שלא אהיה נסוג אחר לגמרי מה' יתברך, ולא איימש את עצמי לעולם". יעקב ידע שהיצר הרע יבוא להילחם נגדו, אבל לא נפל לייאוש אלא דאג שלפחות אחד המחנות יישאר לפליטה. צריכים שתמיד תהיה לנו מעין "תוכנית מגירה", ולפחות לא לתת לו את הכל.

בשם הבעל שם טוב אומרים משל על זקנה אחת שהייתה בשוק ונפל לה סל מלא תפוחים, ומיד שראתה זאת נלחצה מאד ונפלה לייאוש ולא הרימה גם את מה שיכלה להציל, ובכך הפסידה גם את מה שנוותר.

וכן הוא בעניין חינוך הילדים, שהרבה פעמים הולך שלא כסדר, למשל בשולחן שבת האב מצפה שהילדים ישבו יפה ולא יזוזו וישירו וכו', אבל הילדים זזים וקופצים, או שבזמן הקידוש הילד התחיל לבכות ושמעו את הבכיות של הילד יותר מהקידוש. על כל אלה וכיוצא בזה צריכים לדעת שה' רוצה שנעבוד אותו עם הקשיים ונעשה מה שאפשר, כי יש לה' נחת גדולה מכך שאנו לא

להזמנות:

02-6289761
052-7679638

ספרו החדש
של הרה"ח שמואל שטרן שליט"א

שביל חדש
נפתח אל הלב

מטרה ברורה בתוספת עידוד

אפשר לחזקו ולשבחו על כוח הרצון שבו, ההתמדה שלו והנחישות שבו.

עיקרון זה מתבטא בסיפור מדהים המסופר על ר' יצחק הוטנר זצ"ל. אחד מהבחורים בישיבתו התקשה מאוד בלימוד, לא חווה כל סיפוק נפשי, עד אשר עמד בסכנת נשירה מדרך התורה והמצוות.

באחד הימים לימד הרב הוטנר שיעור בגמרא ואותו בחור הקשה קושיה שנראתה קושיה פשוטה, אבל הרב הוטנר הגיב על קושייתו כאלו נשאלה קושיה יוצאת מגדר הרגיל ולכל אורך השיעור הזכיר שוב ושוב קושייתו בהתפעלות יוצאת דופן. מחמאה ועידוד אלו מאדם גדול שכזה ובמקום זה, נתנה לאותו בחור דחיפה עצומה, יוצאת מהנורמה, ושיפרה מאוד את ביטחונו העצמי. כתוצאה מאותו מקרה נבלמה ירידתו של הבחור וחלה תפנית מדהימה בביטחונו העצמי, ברמת הלימודים ושמירת המצוות שלו, בבחינת "תחיית המתים" כפי שהגדירה משפחתו. הכל על ידי ניצולו של הראש ישיבה את ההזדמנות להחדיר בבחור שהוא חלק מהישיבה – תחושת שייכות, וכן עידוד – שהוא מסוגל ויכול ללמוד.

מכאן נולד עמלק

את העיקרון הזה אנו למדים השבוע בסיום פרשתנו, בה מסופר על לידתו של עמלק בן עשיו, אבי אבותיו של העם אשר במשך ההיסטוריה ניסה שוב ושוב להשמיד את עם ישראל. בגמרא (סנהדרין דף צט, ב) מסופר מה קדם ללידת אותו רשע: תמנע – בת מלכים היתה, ורצתה להתגייר, באה אצל אברהם יצחק ויעקב ולא קבלה. הלכה והיתה פילגש לאליפז בן עשיו, אמרה: מוטב תהא שפחה לאומה זו ולא תהא גבירה לאומה אחרת. יצא ממנה עמלק שציער הרבה את ישראל. הגמרא תמחה מדוע אירע שממקרה זה יצא עמלק? ומתרתת שלא היה להם לרחקה, אלא לקבל את בקשתה ולגיירה.

מדוע נגנשו כל כך בחומרה על החלטתם, שנראית לכאורה נכונה? הסביר רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, שמכאן ניתן ללמוד שגם אדם מושחת ביותר אין לדחותו לגמרי כל עוד שיש תקווה – ולו קלושה ביותר – שיתקן את דרכיו.

גם בילד חסר רסן ומשמעת, נדע כי עידוד, הבעת אמון, חיזוק, הענקת מוטיבציה, שידור מסוגלות ואמפתיה, הינם כלים מצוינים שמסוגלים לעזור לאדם להאמין בכוחותיו ולתת לו הכוח להשתנות מעכשיו. כוחנו רב מאוד לפעול במילה טובה בזמן הנכון ולקרבם לבורא כל עולמים, כי זו שאיפתנו ומטרתנו בחיים.

חיים הם סדרה של התמודדויות, אתגרים, משימות, תפקידים ושליחויות.

תפקידנו כחורים ומחנכים ליצור סביבה תומכת שתאפשר לילדינו ותלמידינו לממש את מלוא הפוטנציאל שלהם, ולעזור להם לבנות לעצמם לעתידים תדמית עצמית חיובית, שתעזור להם להתמודד בהצלחה מול ההתמודדויות.

איך נבנה להם תדמית עצמית חיובית?

לצערנו, פעמים רבות הילדים נכנסים למעגל הפוך המוביל אותם לפיתוח דימוי עצמי שלילי, מתוך רצף חוויות מייאשות: "אני לא טוב", "שום דבר לא מצליח לי", "אני כישלון אחד גדול", הוא נסגר ונחסם מתחושת השפלה וכאב, וחוזר חלילה.

להדגיש את הטוב

יסוד הפתרון הוא שדרושה הבהרת ציפיות: מה התפקיד והיעוד שלנו? והתשובה ללא ספק – תפקידנו לפעול במעשינו קורת רוח לבורא עולם.

כשהילד יתחיל להבין שמכל פסוק חומש שהוא לומד, מכל משנה ששינן או מכל השקעה בעמוד גמרא ישנה נחת רוח גדולה לבורא עולם, מיד הוא שמח ורווה נחת מעצמו: אני שולט בחומר, אני ערוך ומוכן לרגע בו אכנס בשערי שמים. זו הדרך בו אני מתקרב לבורא עולם, לא משנה אם אני מוכשר או קשה קליטה, גאון או שכן, יושב אוהלים או היפראקטיבי, בכל גיל ובכל מצב, בכל מקום ובכל עת.

כשמהות התפקיד ברורה זה הזמן לדבר על התוצאה של מילוי, להכוון את הילד לראות בעיקר את מה שטוב, את מה שעובד. הדבר תורם להנאתו של הילד, ומפתח בו אומץ, אמונה ואופטימיות.

תחיית המתים

כך מוגדר עידוד: כל דבר שמעלה את תחושת הערך העצמי של האדם בעיני עצמו. אם נגדיר שתחושת שייכות הוא כמו אוויר לנשימה עבור הנפש, אז העידוד הוא כמים והדשן. העידוד משפר את דעתו של מקבל העידוד על עצמו, מגביר את בטחונו ביכולותיו שלו. אסור לשכוח שהעידוד ניתן גם במצבים של הצלחה, אבל בעיקר במצבים של כישלון. העידוד אומר: יש לך מקום ללא תנאים, אתה שייך, גם כשאתה טועה ונכשל ח"ו. עידוד בא לחזק את הקיים. הוא נגזר מהמילה "עוד" ועוד, אי אפשר לחזק את מה שאין, למשל אין טעם להגיד לילד חלש בלימודים שהוא מאוד כשרוני, אך בהחלט

הצטרפו נעת למשפחת המנויים

ותהנו מחיים טובים יותר!

<div style="background-color: yellow; text-align: center; padding: 2px; font-weight: bold; font-size: 0.8em;">מני וניל</div> <div style="text-align: center; padding: 2px;">28 לחודש</div>	<div style="background-color: yellow; text-align: center; padding: 2px; font-weight: bold; font-size: 0.8em;">מסלול</div> <div style="text-align: center; padding: 2px;">3 חודשים ראשונים</div>	<div style="background-color: yellow; text-align: center; padding: 2px; font-weight: bold; font-size: 0.8em;">מסלול</div> <div style="text-align: center; padding: 2px;">1-1 בחודש ראשון</div>
<div style="background-color: yellow; text-align: center; padding: 2px; font-weight: bold; font-size: 0.8em;">מחירים</div> <div style="text-align: center; padding: 2px;">28 לחודש</div>	<div style="background-color: yellow; text-align: center; padding: 2px; font-weight: bold; font-size: 0.8em;">מחירים</div> <div style="text-align: center; padding: 2px;">9-9 בחודש</div>	<div style="background-color: yellow; text-align: center; padding: 2px; font-weight: bold; font-size: 0.8em;">מחירים</div> <div style="text-align: center; padding: 2px;">1-1 בחודש</div>

02-623-1218

מוקד מנייים:

הופיע!

94 גליון

חשון תשפ"ו

לא רק שליח

קורותיו של יעקב אבינו, איך הוא תקוע בדרך מארם נהריים כשאינו יודע האם עשו עדיין עצבני עליו או שמא כבר נרגע, וכשהוא רוצה לברר מה המצב הוא שולח... מלאכים!

לא הבנתי, מלאכים הם לא משרתי השם? איך מותר ליעקב אבינו להשתמש בהם לצרכיו? אתה יודע מה, גם אני רוצה איזה מלאך או שנים שיעזרו לי בספונג'ה ובקניות...

יפה מאוד שאני רוצה, אבל כל עוד אני שליח רגיל, אפילו שליח נאמן שמבצע את השליחות בצורה מושלמת, עדיין אין לי זכות לקחת שליחים אחרים ולהשתמש בהם. אך יעקב אבינו כבר עבר את זה, הוא נכלל במשלח! בשמים מחשיבים זאת כאילו הוא בעצמו נחשב כביכול למשלח ואז כל המלאכים עובדים אצלו ועומדים הכן לשירותו.

לא הבנתי, מלאכים הם לא משרתי השם? איך מותר ליעקב אבינו להשתמש בהם לצרכיו? אתה יודע מה, גם אני רוצה איזה מלאך או שנים שיעזרו לי בספונג'ה ובקניות...

ובברסלב כמו בברסלב דואגים להדגיש לנו: יעקב לא נולד עם כפית זהב בפה, הוא לא צדיק מלידה. הוא רכש את מדרגתו הנעלית בעבודה סביבית של "עם לבן גרתי" ובכל זאת "תרי"ג מצוות שמרתי"; גם כשלבן התגבר עליי והיה לי קשה לעשות את המצוות התגברתי שוב ושוב, ובזה הצלחתי לזכך את גופי שלא יהיה רק "שליח" טוב אלא ייכלל כביכול במשלח ברוך הוא.

לסיום אנחם את עצמי לגבי החודש הקרוב, שלא נראה לי שאגיע לדרגה הגבוהה הזו, בכל זאת: גם כשאנחנו עובדים כמו ילדים טובים ומכופפים את הגוף שוב ושוב, אנחנו בעצם מעוררים את המצווה הזו בשמים, מה שאומר שזה נחשב במידה מסוימת כאילו השם עושה את המצווה, וזו התחלה טובה עד שנגיע לתכלית...

(ליקוטי הלכות ה"ל שולחין ב אותיות ב, ז)

בית הכנסת ריק, קולו של בער'ל מהדהד בחלל כשהוא לומד בעגמומיות-מה. יותר נחמד ללמוד כשיש עולם מסביבך, כשקול התורה מרעיד קירות, אך בכל זאת, המשנה (אבות פ"ג מ"ו) אומרת שאפילו אחד שנוסק בתורה שכניה שרויה אצלו, שנאמר "בכל המקום אשר אזכיר את שמי – אבוא אליך וברכתך"...

רגע, למה כתוב "אשר אזכיר"? יותר היה מובן אם היה נכתב "בכל המקום אשר תזכיר את שמי – אבוא אליך!"

איי איי איי, יש אנשים שמגיעים לדרגה מאוד גדולה והם לא נפרדים מהשם אלא ממש נכללים בו כביכול, ולכן כשהם לומדים זה נחשב כביכול שהשם לומד, כשהם מזכירים את שם השם זה נחשב שהשם מזכיר...

טוב, אנחנו עוד לא שם. כל אדם נולד עם גוף, והגוף מושך לרצונותיו ומאוויו שבינוניים אינם עולים בקנה אחד עם רצונו של השם יתברך, והתפקיד שלנו הוא להכניע אותו לכן לעשות מה שהשם רוצה.

הכנעת את הגוף פעם אחת? יופי! אתה חושב שלא עשית כלום, אבל המולקולות של הגוף התרגלו להתכופף, הוא קצת איבד מחומריותו ואתה קצת התקשרת להשם.

עוד פעם, ועוד פעם, ועוד פעם, עד שאנשים מיוחדים זוכים לגמור עם זה! הרי כמה הגוף יכול להחזיק מעמד? הוא פשוט נכנע סופית לאור השם ונכלל בתוכו.

אתה מבין? זה לא דרגות שאי אפשר להבין אותן. כולנו בדרך לשם, רק יש כאלה שעשו את זה יותר טוב ויותר הרבה עד שהצליחו, אבל גם אנחנו יכולים!

כרגע אנחנו שלוחיו של השם, כמו שאומרים "יש לך שליחות בעולם", אבל התקווה שלנו להגיע אי פעם לסוף ולהתכלל במשלח.

תראה דוגמה מאלפת: אנחנו קוראים בפרשתנו את

לצעירי הצאן

תרימי מה שאפשר!!!

בשם הבעל שם טוב אומרים משל על זקנה אחת שהייתה בשוק ונפל לה סל מלא תפוחים, וכשראתה זאת ולחצה מאד ונפלה לראש ולא הרימה גם את מה שיכלה להציל, ובכך הפסידה גם את מה שנוותר. גם אם אדם רואה שאינו מצליח להציל את כל המחנה ולעשות את רצון השם בשלמות, צריך לפחות להתנהג באופן שישאר מחנה לפלטה...

מתוך מאמר ראש הישיבה

אתה הרמת את "יד לאחים"!

24 שנים לפטירת הגה"צ ר' חיים עזרא ברזל זצ"ל • שב"ט ט"ז כסלו תשפ"ג • ט"ז כסלו תשנ"ט

עצור, בהצביעו לעבר גבעת ישיבת פוניבז', לכל היותר אתה משיפע על התעלותם של בחורים שהם כבר בני-תורה. אך האם ידעת שבמרחק מספר קילומטרים מאחז מאכילים ילדים טריפות, גוזזים את פאותיהם ומכריחים אותם לחלל שבת?!

הרב דסלר הזדעזע ונענה לרבי עזרא "הלילה כבר לא אישן". מבטו של צדיק אמיתי היודע את ערך התורה והמצוות בחיי האדם ואת אפסותו וחדלונו בלעדיתהם, השקיף על הדברים בצורה אמיתית והבין שהמעשים הללו אינם פחותים בחומרתם ממעשי הרשעים הנאצים שר"ב בכבשני ההשמדה באירופה. גדול המחטיאו יותר מן ההורגו.

• • •

עברו שנים, שני הצדיקים הידידים הותיקים נפגשו בבני ברק. רבי שלום שבדרון נזכר באותם ימים רחוקים, ופתע נענה בהתלהבות לרבי עזרא ברזל: "נראה לי שאתה היית אחד הגורמים המרכזיים בהקמת ה"פעילים" [יד לאחים]!".

רבי עזרא השתומם, הוא לא ידע על כך... ורבי שלום המשיך: "מגלגלין זכות על ידי זכאי! אתה ניגשת לרבי אליהו דסלר ושפכת את להט ליבך אל ליבו, מה שגרם לו להיכנס בעוז לתמונה ולהניע את גלגלי הפעילים בצורה שזעזעה במקצת את אמות הסיפים. אתה ר' עזרא, אתה!"...

עוד לא גמר רבי שלום את דברו, ורבי עזרא נשא את רגליו בריקוד מאושר. באמצע רחוב שגרתי בבני ברק עומד רבי שלום רוגש ומולו ידידו שצוהלו בידיו וברגליו על הזכות הגדולה שהתגלגלה לפתחו...

ללמדך על גודל ערך זיכוי הרבים, ועוד יותר – על שמחת-המצוות של יהודים אמיתיים.

(מקור: ספר הזכרון לרבי אליהו דסלר, מוסף שב"ט כי תשא תשנ"ט, ועוד)

זעקה מתוך הלב. הגר"ח"ע ברזל

ני המשפחה ישובים על הקרקע כשהם עטופים באבלם. שנים היו רגילים לחיות בצל אביהם הצדיק שהשרה עליהם מרוח תורתו השקדנית ועבודת-תפילתו המיוחדת, וכעת הגיע זמנו לשוב אל אביו שבשמים עמוס במצוות ובזיכוי הרבים לאין ספור.

באזני הבנים האבלים עוד מהדהדים דברי התשבחות שנשא הגר"ש וואזנר על אביהם בעת הלווייתו: אדם ירא שמים, צדיק אמיתי, שעמל בתורה ביגיעה עצומה.

כבנים, הם יכולים להעיד על אמיתות הדברים, אך כפי שהמשיך הרב וואזנר בהספד, הנפטר הסתיר רבות את מעשיו הטובים. הרבה מהיהודים שבאו לנחם סיפור להם מעשים נסתרים על אביהם.

אחד המנחמים פתח בשאלה: "ידעתם שאביכם היה ממייסדי "יד לאחים"?"

הבנים שמעו משהו על כך אך לא דברים ברורים, והמבקר החל בסיפורו כפי ששמעו מהגר"ש שבדרון:

בשנות הקמת המדינה התחוללה בארץ טרגדיה מתמשכת ונווראה: רבבות אלפי ישראל עורטלו מתכשיטיהם עליהם שמרו במסירות אלפי שנים, וסואבו בצואת החילוניות הישראלית החדשה.

השוואה השקטה התחוללה ללא מפרע כמעט, רק מתי מספר עזי-נפש וקנאי-אמת מסרו את נפשם כדי להציל מעט מן המעט מהמוני העולים שעמדו בסכנה רוחנית קיומית.

באחד הימים עמד המגיד המפורסם הגה"צ רבי שלום שבדרון ברחובות ירושלים, וראה חבורת ילדים מ"עליית הנוער" שבאו לביקור מורשת בעיר הקודש. הרב שבדרון, למרות ששמע על הקלקול הנורא אותו מספיקים בנערים העולים, הזדעזע לראות זאת מול עיניו, לחזות בדיבור המזלזל במקומות מקודשים ובהתנהגותם שהראתה על בורות מדהימה.

סוער ורועש הלך ר' שלום לידידו הותיק ר' עזרא ברזל ושיתף אותו בחוויה הנוראה שעבר, ויחד הם החליטו לנסוע אל "חזון איש" זצ"ל, להתייעץ עם האורים והתומים של הדור.

שיחה ארוכה ניהלו שני הצדיקים עם מרן החזון איש שהציע להם שיטות פעולה רבות ושייע רבות להבהרת המצב ופתרונותיו, כשבין הדברים הוא אמר שכדאי לדבר בעניין עם המשגיח דפוניבז' הגה"צ רבי אליהו דסלר, שעלה ארצה מלונדון לא מזמן.

הצדיקים יצאו מהבית ולפתע מצביע הרב שבדרון על יהודי שהולך בהמשך הרחוב: "רואה אתה? זהו רבי אליהו דסלר!"

רבי עזרא ברזל לא היסס. למרות שמעולם לא הכירו, הוא ניגש אל הרב דסלר ומלב רותח ונפש סוערת תיאר לו את השמד הנורא שמבצעים הציונים במחנות העולים. "מה אתה משיג שם?" שאל רבי עזרא בכאב

הגה"צ ר' חיים עזרא ברזל זצ"ל

נולד: תרע"ו, ירושלים.

רבנותו: רבני ישיבת "חברון"; המשגיח הגר"ל חסמן ורה"י רבי אהרן כהן.

ראש מתיבתא: בשנותיו הצעירות נתמנה למגיד שיעור בישיבת חברון לצעירים "תפארת צבי".

מרבין תורה: מסר שיעורים להמונים ב"זכרון משה", ואף לחיילים במחנה שנלר.

מתלמדינו: רבי ברוך מרדכי אורח, ורבי יצחק אורח. שאף נוהג לקרוא לו "מורי ורבי".

נפטר: כבן 83.

פעם ראה יהודי הולך עם בנו לקופת החולים. שאל אותו רבי חיים עזרא "התפללת כבר להשם שירפא את בנך?". ענה ההוא בתמימות "לא"... השתומם רבי חיים עזרא: "האם קופת החולים עשתה את בנך לחולה שאתה רץ ישר אליהם?! פנה קודם אל מחולל המחלה!"...

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפואר

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון

LANDAU
לנדאו - הבית שלכם באומן

שאלה:

האם זה מהודר להדליק נרות חנוכה בפתיחה המצופה שעווה?

עצמה נדלקת רק על ידי השעווה הבעורת ולא על ידי האדם.

הפוסקים הכריעו שאין לחששות אלו יסוד מאחר והפתיחה עם השעווה נחשבות לגוף אחד (שו"ת שבט הלוי ח"ח סי' קנז, הליכות שלמה פט"ו סי' ד), ולכן אף יש בה את מעלת ה"שמן זית", מאחר והכל נחשב כהדלקה אחת (הליכות שלמה שם, חוט שני חנוכה פרק יט עמ"ל שג, ועוד).

אמנם בשו"ת להורות נתן להגר"נ גשטטנר (ח"ו סי' מה) הסתפק מעט בסברת ההיתר, ולכן כתב שנוכון להבהב תחילה את הפתיחה באש כדי להסיר את השעווה, או לטבול את הפתיחה בשמן. וכעין זה כתב הגר"נ קרליץ (שם), שהרצוה להחמיר יתבהב תחילה את הפתיחה. אך הגר"י יוסף (ילקוט יוסף חנוכה סי' תרעג ס"ד בהערות) כתב שאין צורך להחמיר כל כך.

תשובה: כן, ונחשב להדלקה מהודרת בשמן שבכוסית ולא בשעווה שבפתיחה.

הרחב דבר:

נאמר ב"שולחן ערוך" (רמ"א סי' תרעג ס"א) שמצוה מן המובחר להדליק בשמן זית, ומאחר שאורו צלול וגם כי הנס נעשה בשמן זית (משנ"ב שם).

בחנויות נמכרות פתילות מוכנות המצופות בשכבה דקה של שעווה [פתיל-צף וכדומה], ומאחר וידוע שמצוות נרות החנוכה מתקיימת ברגע ההדלקה ולא לאחריו ["הדלקה עושה מצווה" (שם ס"ב)], יוצא לכאורה שהמדליק בתפילות הללו מקיים את המצווה בשעווה ולא בשמן.

חשב נוסף וחמור יותר העלו הפוסקים, שברגע הראשון האדם מדליק רק את השעווה, והפתיחה

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

הכנסת אורחים במפעל

"הנה מה עושה השווער שלי? פותח שם הכנסת אורחים ליהודים חרדים מרחבי ברית המועצות, אנשים שלא היה להם רישיון שהיה במוסקבה, אנשים שברחו מהנקוד ומכל מיני בעיות אחרות, הגיעו לשינת לילה אצל השווער, הוא הכניסם למרות הסכנה האישיית שלו, היות והאמין שמצווה לא מפסידים. יתירה מזאת, הוא הביא לשם ספרי לימוד, הוא פתח שם ממש ישיבה..."

אמונה של ברסלב'ר חסיד. חתנו הגר"י גלינסקי בשיחה ל'ניצוצות'

"כך נהג תקופה ארוכה, עד שלבסוף בעלי המפעל קלטו שהוא עושה שם משהו לא חוקי והחליטו לפטר אותו מהעבודה. ממש בנסי נסים, המנהל היהודי של המפעל לא הלשין עליו לגורמים השונים, דבר שיכל היה להיגמר במצב נורא. בכרטיס העבודה שלו רק רשמו שהוא לא מתאים לעבודה זו..."

(מגזין 'ניצוצות' כסלו תשע"ג)

חמי רבי חיים בנימין ברוד, שנפטר בכ"א כסלו תשל"א, מספר גה"צ רבי יענקל'ה גלינסקי, "היה מאותם היהודים שלכאורה נחשבים לפשוטים, אבל האמונה התמימה שלו בהשם יתברך, הבטחון המוחלט, והאמונה שלו בצדיקים היו בדרגה מאוד גבוהה, דרגה שהיום לא זוכים לראות. בכל פעם נראה שהאמונה שלו הגיע לגדלות חדשה, לשיא חדש.

"אספר לכם סיפור שסיפרה לי אשתו הרבנית, הממחיש את מסירות נפשו למען היהודי השני, שאפשר להגיע אליו רק עם אמונה תמימה: היתה תקופה שהיתה לו עבודה מצוינת של שומר במפעל, הוא קיבל חדר גדול וכל מלאכתו היתה לפתוח ולסגור את הדלת, לקבל פני הבאים ולשמור שזרים לא ייכנסו.

פתגם השבוע

ההליכה לבית הכנסת צריכה להיות בגדר זכות ופרס

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שמרן שליט"א

הצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

ההצלחת משפחת אוקן

ההצלחת משפחת שרון

ההצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד לפרטים: 054-8475902

הפצה בימי הקומוניסטים

אבל אני כן יכול...

בנו רבי יחזקאל כותב בספרו 'אור חסידי בחושך הסובייטי': "אחד הדברים שאבא דיבר אליהם היה, שכל יהודי הוא בן יחיד אצל הקב"ה, ויהודי צריך להתנהג עם ה' כפי שילד מתנהג עם הוריו. טבעו של ילד שכאשר יש לו בעיה כלשהי, הוא מיד רץ לאבא, פעם בבכי, פעם בצעקה ופעם בשקט – אבל הוא תמיד רץ אל אביו. וכל אבא שומע את שפת בנו.

"דבריו אלה של אבי נחרתו עמוק בלבי. נודמן לי כמה פעמים, במצבים של סכנת-נפשות ממש, להשתמש בעצה-סגולה זו, ואכן ראיתי את ישועות ה'".

פעם השתתף עם בנו בהתוועדות של חסידי חב"ד (ברוסיה). במהלך ה"התוועדות", הם שוחחו בצער על ריחוקם מרבים. כשחזר לביתו, ראה בנו שהא אורז חפצים ומתכוון לנסיעה, כששאלו להיכן הוא נוסע, ענה לו ר' חיים בנימין "ראית שם איך שהם הצטערו שאינם יכולים להגיע לרבים, אבל אני כן יכול להגיע לרבי, אז אני נוסע אליו עכשיו לאומן!"

ראש השנה בכלא

רבי חיים בנימין ברוד היה מגיבורי הרוח שעסקו בהפצת יהדות תחת אפו של הנק.ו.ד, המשטרה החשאית. לא פעם הושלך רבי חיים בנימין ברוד לכלא עקב פעילותו הנמרצת למען יהדות, אך למרבה הנס ניצל פעם אחר פעם מידי הקומוניסטים.

בראש השנה תרצ"ט היה בין היחידים שהתפללו באומן. לאחר השואה האיומה חידש עם פליטי חרב מחסידי ברסלב את הקיבוץ הקדוש באומן, ואף נטל חלק בהקמת הבית שעמד סמוך לציון רביה"ק על מנת להצילו.

בשנת תשכ"ב הצליח לצאת מברית המועצות ולעלות לארץ ישראל. בבואו, השתטח על הארץ ונישקה, ולאחר מכן יצא בריקוד נלהב.

נסתלק לבית עולמו בכ"א כסלו תשל"א.

תננו היה המגיד משרים הנודע הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל, שמבניו ונכדיו מננים על חשוני חסידי ברסלב.

וא היה חלש בכוחו, רעב וחסר כל, אך למרות זאת הוא היה גם מגיבורי הרוח שעסקו בהפצת יהדות תחת אפו של הנק.ו.ד, נסע למרחקים כדי לזכות מישהו בתפילין, ציצית או סידור, והרבה בחסד, למרות היותו עני מרוד.

דרך היערות לאומן

השבוע חל יום היארציט של החסיד רבי חיים בנימין ברוד, מחבורת העובדים של ברסלב בעיר אומן. רבי חיים נולד בפולין לאביו ר' יחזקאל. בהיותו ילד בן ארבע התייתם מאביו, ואמו עמלה קשות כדי לפרנס את ילדיה ולדאוג לחינוכם.

נער בן שמונה עשרה היה ר' חיים בנימין כשמצא דפים עם דברי חסידות ברסלב. הדברים משכו את לבו והוא התחבר לקבוצה מחסידי ברסלב שהתגוררו בעירו. מפיהם למד על החשיבות העצומה של ההשתטחות על

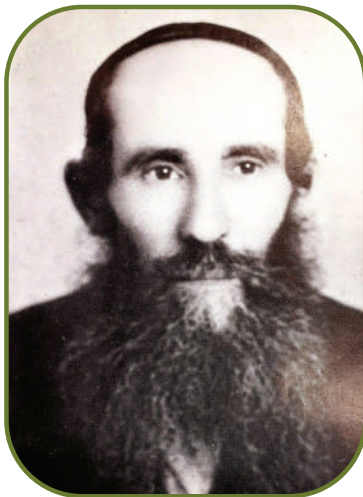
ציון רבינו, אך הדבר היה נראה כבלתי אפשרי מכיון שבימים ההם היה הגבול בין פולין לרוסיה חסום למעבר. הוא ועוד תשעה נערים מחבריו לא ויתרו, ובסופו של דבר הצליחו להבריח את הגבול דרך היערות ולהגיע בשלום לאומן.

משם שלח מכתב לאומן, שלא תדאגו לו ושבקרוב ישוב, אולם הדבר לא יצא לפועל והוא נותר באומן. כעבור זמן התחתן רבי חיים בנימין, ואז כבר שלטו הקומוניסטים בעוז מרחבי ברית המועצות.

רבי חיים בנימין גידל את ילדיו בעיירה מז'בוז' במסירות-נפש לתורה ומצוות, כשהם מתקיימים

על לחם צר ומים במשורה. מרבה היה לפקוד את ציון הבעש"ט, רבי ברוך ממז'בוז', ה'דגל מחנה אפרים', הרב מאפטא ושאר הצדיקים השוכנים כבוד בבית העלמין הקדוש שבעיירה.

למרות עניונו המופלגת, היה שרוי בשמחה ובחדווה. ארע פעם והוא חלה ונפל למשכב. כשאך נכנסו כמה מחבריו לבקרו, קפץ מהמיטה ויצא איתם בריקוד. לזוגתו ששאלה אותו איך הוא מסוגל לשמוח כשיש להם דאגות פרנסה שכאלה, ענה: "הרי את יודעת שאני אדם חלש ואין בכוחי לשאת אפילו עשירית מהדאגות; צריך למצוא איזה גוי בריון שיעמיס על שכמו את הדאגות..."

תורה ללא מורא. רבי חיים בנימין ברוד זצ"ל

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכלל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

מוקד הזמנות: 1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א אצלכם בבית

